

Rom fastlægger synet - tallet tolv

Profetiens tredobbelte anvendelse: Ødelæggelsens Vederstyggelighed og advarslen i de sidste dage om at flygte

Jeff Pippenger
2024-08-31

Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, er et tegn for de kristne i tre forskellige tidsaldre til at flygte. De kristne i Jerusalem flygtede, da de så de romerske hæres faner omringe Jerusalem i året 66 e.Kr. De kristne i slutningen af det femte og begyndelsen af det sjette århundrede flygtede ud i ørkenen, da de så syndens menneske i Guds tempel udråbe, at han var Gud. I 1888 blev der i De Forenede Staters Kongres fremsat en række søndagslove af senator Blair. Disse lovforslag blev kaldt Blair-lovforslagene, og de var et forsøg på at identificere søndagen som en national tilbedelsesdag. Søndagstilbedelse er dyrets mærke, den pavelige myndigheds mærke, og De Forenede Staters forfatning modsætter sig direkte håndhævelsen af en national religion som en prøve for De Forenede Staters borgere.

Det er netop dette forhold, der udelades i den fejlagtige anvendelse, som er forbundet med at identificere De Forenede Stater som det moderne Rom. En tredobbelt anvendelse af profetien har bestemte regler, som styrer dens anvendelse. Reglerne fastslår, at den første opfyldelses profetiske kendetegn skal sammenføjes med den anden opfyldelses profetiske kendetegn for at fastslå den tredje opfyldelses profetiske kendetegn.

Advarslen om at flygte er en advarsel om at flygte fra en kommende forfølgelse. I Kristi tidsalder var forfølgelsen Jerusalems og templets ødelæggelse i år 70. Varseltegnet om denne forestående forfølgelse blev givet i år 66 e.Kr. Advarslen om at flygte i slutningen af det femte og begyndelsen af det sjette århundrede blev af Paulus identificeret som erkendelsen af et frafald fra det profetiske Pergamus, som repræsenterede det hedenske Rom. Der skulle først komme et frafald, for at syndens menneske, som ville udråbe sig selv som Gud, kunne blive åbenbaret. I historien frem mod 538 blev det hedenske Rom, som havde tilbageholdt, eller som Paulus udtrykte det, "holder tilbage", taget bort, og da Pergamus faldt fra, kom tegnet til at flygte og påbød de trofaste at skille sig ud fra de pavelige kirkers fællesskab. Derefter vedtog den pavelige magt i 538 ved kirkemødet i Orléans en søndagslov, og de tolv hundrede og tres år med pavelig forfølgelse begyndte.

De to første vidner påviser tydeligt, at den tredje opfyldelse af den advarsel om at flygte, som Kristus gav, gik forud for den egentlige forfølgelse. Jerusalems ødelæggelse indtraf nøjagtigt tre og et halvt år efter, at Cestius' belejring begyndte i år 66 e.Kr., og gav således de kristne mulighed for at flygte forud for rædslerne ved den anden belejring, som blev iværksat af Titus og afsluttet med templets og byens ødelæggelse. Forud for året 538 skilte de kristne sig fra det pavelige Roms kirke og flygtede profetisk ud i ørkenen, som repræsenterer det åndelige Jerusalems ødelæggelse.

Men forgården, som er uden for templet, skal du lade være og ikke måle; for den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de træde under fode i toogfyrre måneder. Og jeg vil give

mine to vidner myndighed, og de skal profetere i et tusind to hundrede og tres dage, klædt i sæk. Åbenbaringen 11:2, 3.

I begge illustrationer af advarslen om at flygte går advarslen forud for forfølgelsen, og forfølgelsen fremstilles ved Rom, enten hedensk eller paveligt, som nedtræder Jerusalem, enten bogstaveligt eller åndeligt. Advarslen til Syvendedags Adventist om at flygte var Blair-lovforslaget i 1888. I den første opfyldelse i det hedenske Roms historie skulle de kristne flygte fra Jerusalem, og i opfyldelsen af det pavelige Rom flygtede de kristne ud i ørkenen. For adventismen var advarslen at flygte ud på landet.

„Det er nu ikke tiden for Guds folk til at fæste deres hengivenhed ved verden eller samle deres skat dér. Tiden er ikke langt borte, da vi, ligesom de første disciple, vil blive tvunget til at søge et tilflugtssted på øde og ensomme steder. Ligesom Jerusalems belejring ved de romerske hære var signalet til flugt for de judæiske kristne, således vil vort lands magtovertagelse i det dekret, der håndhæver den pavelige sabbat, være en advarsel til os. Da vil det være tid at forlade de store byer som forberedelse til også at forlade de mindre og drage til afsides hjem på afsondrede steder blandt bjergene.“ Testimonies, bind 5, s. 464.

„Magtens overtagelse fra vor nations side i det dekret, der håndhæver det pavelige sabbat, vil være en advarsel for os,“ blev opfyldt, da ødelæggelsens vederstyggelighed, i overensstemmelse med Markus' ord, „stod, hvor den ikke burde stå“. I 1888 overvejede De Forenede Staters Kongres en lov i direkte modstrid med et grundlæggende element i forfatningen, og på det tidspunkt skulle syvendedagsadventister forlade byerne og flytte ud på landet.

"Ikke én kristen omkom ved Jerusalems ødelæggelse. Kristus havde givet sine disciple advarsel, og alle, som troede hans ord, holdt udkig efter det lovede tegn.... Uden ophold flygtede de til et sikkert sted — byen Pella i Peræas land hinsides Jordan." The Great Controversy, 30.

De profetiske kendetegn ved det første af advarselstegnene om at flygte repræsenterer den tredje og endelige opfyldelse. Undertiden frembringer disse profetiske kendetegn en dobbelt opfyldelse inden for den tredje opfyldelse. Et eksempel herpå er de tre Elias'er. Elias' linje i hans konfrontation med Jezabel, Akab og Ba'als profeter, sammenholdt med Johannes Døberens, den anden Elias', kendetegn i hans konfrontation med Herodias, Herodes og Salome, fastslår, at i de sidste dage, for den tredje og endelige opfyldelse af en trefoldig anvendelse er altid i de sidste dage, repræsenterer Elias og Johannes to klasser af Guds folk. Den ene klasse, repræsenteret ved Elias, dør ikke, og den anden klasse, repræsenteret ved Johannes, dør. De to klasser er også repræsenteret i Åbenbaringen kapitel syv som de hundrede og fireogfyrre tusinde, der ikke dør, og den store skare, som dør.

I de tre Babyloner er et tilsvarende element i det profetiske budskab, at det første Babylon repræsenteres af Nimrod, men det andet Babylon repræsenteres af den første og den sidste konge, Nebukadnezar og Belsazzar. Nebukadnezar repræsenterer dem i Babylon, som vil blive frelst, og Belsazzar dem i Babylon, som vil gå fortabt.

I de sidste dage er der to søndagslove, som er genstand for Bibelens profeti. Den første er den snart kommende søndagslov i Amerikas Forenede Stater, og den anden er den søndagslov, som påtvinges hele verden. Disse to søndagslove blev forbilledliggjort ved det hedenske Roms søndagslov, da Konstantin i året 321 håndhævede den første søndagslov, efterfulgt af det pavelige Roms søndagslov i 538. Det hedenske Rom er et af flere profetiske forbilleder, som foregriber Amerikas Forenede Stater, og søndagsloven af 321 forbilledliggør den snart kommende søndagslov i Amerikas Forenede Stater. Den pavelige søndagslov af 538 forbilledliggør den søndagslov, som håndhæves over hele verden. Den fejlagtige opfattelse, at Amerikas Forenede Stater forbilledliggøres ved røverne i Daniel elleve, forsøger at bruge den snart kommende søndagslov i Amerikas Forenede Stater som bevis for at hævde, at søndagsloven i Amerikas Forenede Stater beviser, at Amerikas Forenede Stater er det moderne Rom, og ser bort fra, at der er endnu en søndagslov, som påtvinges hver eneste nation i verden af dragens, dyrets og den falske profets trefoldige forening.

Hvis en søndagslov i De Forenede Stater identificerer De Forenede Stater som det moderne Rom, hvad identificerer da den verdensomspændende søndagslov? De tre Rom identificerer, at det moderne Rom, som er trefoldigt, vil håndhæve to særskilte søndagslove. Den første er i De Forenede Stater og blev forbilledliggjort ved Konstantins søndagslov i 321, og den anden omfatter hele verden, som forbilledliggjort ved den pavelige søndagslov af 538. At anvende søndagsloven i De Forenede Stater i sammenhæng med en tredobbelt anvendelse af profetien for at hævde, at søndagsloven beviser, hvem det moderne Rom er, er at tilsidesætte de profetiske kendetegn, der blev fastlagt af det hedenske og det pavelige Rom. Der er to særskilte søndagslove i de sidste dage, og ingen af dem er et bevis for at identificere, at folkets røvere er De Forenede Stater. Når vidnesbyrdet fra det hedenske og det pavelige Rom fordrejes for at opretholde en privat fortolkning, sådan som det nu bliver gjort, viser det, at de, der søger at opretholde deres private fortolkning, ikke forstår type og modtype.

Det hedenske Rom er et forbillede på De Forenede Stater, og det pavelige Rom er et billede på det moderne Rom. Sammen med denne fejlagtige anvendelse af en tredobbelt opfyldelse af profetien og påstanden om, at det, der undervises i, er sat ind i konteksten af «forbillede og modbillede», følger også den anden fejl, nemlig at definere «ødelæggelsens vederstyggelighed», sådan som den fremstilles inden for konteksten af en tredobbelt opfyldelse af profetien.

Fra år 66 til år 70 e.Kr. angreb to romerske generaler Jerusalem. Begge generaler, Cestius og Titus, indledte med en belejring, men kun den ene ophævede belejringen for en kort tid, hvilket forsynligt gav de kristne mulighed for at flygte. Det var under den første belejring, under Cestius, at de kristne genkendte advarslen om at flygte. Da Titus ankom for at fortsætte krigsførelsen mod Jerusalem i år 70 e.Kr., begyndte han med en belejring og ophørte ikke, før Jerusalem og templet var ødelagt. Jesu advarsel indeholder to trin. Først kommer tegnet til at flygte, og derefter forfølgelsen. I opfyldelsen af advarslen i det femte og sjette århundrede skilte de kristne sig fra den fordærvede romerske kirke før 538, og derefter begyndte forfølgelsen.

Paulus gør det meget klart, at hele den nedskrevne historie om det gamle Israel blev skrevet for dem, der lever i de sidste dage, og at alle disse beretninger var forbilleder, skønt det græske ord

„typos“, som betyder forbilleder, i hans klassiske fremstilling af denne sandhed er oversat med eksempler.

Men alt dette hændte dem som forbilleder, og det blev skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er nået. 1 Korintherbrev 10:11.

De beretninger i kapitel ti, som Paulus anvender til at sætte denne sandhed i dens rette sammenhæng, var ikke en historie om det gamle Israel, der handlede retfærdigt.

Men med de fleste af dem havde Gud ikke velbehag; thi de blev slået ned i ørkenen. Disse ting blev nu vore forbilleder, for at vi ikke skulle begære onde ting, således som også de begærede. Bliv heller ikke afgudsdyrkere, som nogle af dem blev; som der er skrevet: Folket satte sig ned for at spise og drikke og stod op for at lege. Lad os heller ikke bedrive utugt, således som nogle af dem bedrev utugt, og der faldt på én dag tre og tyve tusind. Lad os heller ikke friste Kristus, således som også nogle af dem fristede ham og blev ødelagt af slanger. 1 Korintherbrev 10:5–9.

Den hellige historie er en beretning om både Guds folks retfærdighed og uretfærdighed, men i begge tilfælde er historien stadig et forbillede for Guds folk, som lever i de sidste dage. Historien om oprøret i Minneapolis i 1888 er en beretning om uretfærdighed, på trods af hvad adventistiske historikere hævder. Oprøret var så dybtgående, at Ellen White besluttede at forlade mødet og kun blev, fordi en engel sagde til hende, at det var hendes ansvar at blive og nedtegne oprøret, som var en parallel til Korahs, Datans og Abirams oprør i Moses' historie. Ved det møde steg den mægtige engel i Johannes' Åbenbaring kapitel atten ned, men det budskab, han bragte, blev forkastet.

Den historie foregreb den 11. september 2001, da New York Citys store bygninger blev lagt i ruiner. Den historie omfattede det første lovforslag om søndagslovgivning, som skulle fremsættes af senator Blair. Hans bestræbelser på at håndhæve søndagen som en national gudstjenestedag mislykkedes, men det var en del af en hellig historie, som foregreb de sidste dage. Senator Blairs lovforslag var advarslen om at flygte fra byerne. Før 1888, da søster White talte om nødvendigheden af at bo uden for byerne, talte hun i fremtiden. Hun pegede på en tid i den nærmeste fremtid, hvor Guds folk måtte flytte ud på landet. Efter 1888 satte alle søster Whites henvisninger til nødvendigheden af at bo på landet hendes råd i den sammenhæng, at tiden for at være på landet allerede var kommet. Blair-lovforslaget i 1888 var tegnet på søndagshåndhævelse, som Lukas udtrykte det, på et sted, hvor det ikke burde være. Søndagshåndhævelse skulle ikke bringes ind i De Forenede Staters Kongres, for det var en fornægtelse af et grundlæggende princip i forfatningen.

Historien om 1888 blev nedskrevet for at være et forbillede på den profetiske historie, der begyndte den 11. september 2001. Blair-lovforslaget i 1888 var et forbillede på Patriot Act af 2001. Det var advarslen, som gik forud for den faktiske håndhævelse af dyrets mærke. Ingen, som følger Kristus, burde bo i en by efter den 11. september 2001. Det var den profetiske belejring, som pålagde Guds folk at flygte. Og ligesom der er to søndagslove, som er genstand for de sidste dages profetiske model, sådan som det fremstilles ved søndagslovene i det hedenske og det pavelige Rom, går advarslen om at flygte forud for begge søndagslove.

For dem, der bekender sig til at være syvendedagsadventister, skulle Patriot Act profetisk erkendes som et tegn til at flygte fra byerne ud på landet forud for den snart kommende søndagslov. Den selvsamme søndagslov var tegnet for Guds andre hjord, som stadig er i Babylon, til at flygte ud af Babylon forud for den håndhævelse af søndagen, som skal bringes over enhver nation.

"Når Amerika, den religiøse friheds land, vil forene sig med pavedømmet for at tvinge samvittigheden og nøde mennesker til at ære den falske sabbat, vil folkene i alle jordens lande blive ledet til at følge hendes eksempel." Testimonies, bind 6, s. 18.

Ligesom den tredobbelte anvendelse af de tre Elias'er fastslår, at der findes to klasser af Guds folk i de sidste dage, således identificerer den tredobbelte anvendelse af Rom, at der findes to adskilte søndagslove. De, som ønsker at hævde, at Amerikas Forenede Stater er dit folks røvere, og at Amerikas Forenede Staters profetiske rolle derfor stadfæster synet, antyder, at den snart kommende søndagslov i Amerikas Forenede Stater er ødelæggelsens vederstyggelighed, som Kristus udpegede som en advarsel til sit folk om at flygte fra den kommende forfølgelse. De undlader at identificere forskellen mellem belejringen, som er advarselstegnet til at flygte, og den anden belejring, som repræsenterer det tidspunkt, hvor den egentlige håndhævelse af en søndagslov indleder de sidste dages forfølgelse. De undlader at behandle den forskel, som på grundlag af to vidner fastslås, nemlig at der skal være to adskilte søndagslove, som opfylder profetien i de sidste dage. Derved hævder de, at den snart kommende søndagslov i Amerikas Forenede Stater er advarslen, fremstillet som ødelæggelsens vederstyggelighed, omtalt af profeten Daniel, og det er den, men ikke sådan som de definerer den.

Søndagsloven i De Forenede Stater er advarslen til Guds anden hjord, som endnu er i Babylon, om at flygte fra hendes fællesskab. Den er derfor en advarsel om den kommende søndagslov, som påtvinges alle nationerne.

„Fremmede nationer vil følge De Forenede Staters eksempel. Skønt de går forrest, vil den samme krise dog komme over vort folk i alle dele af verden.“ Testimonies, bind 6, 395.

Deres påstand er, at søndagsloven i De Forenede Stater identificerer De Forenede Stater som det symbol, der fastslår det profetiske syn; men i sammenhæng med den advarsel om at flygte, som Kristus gav, repræsenterer denne søndagslov en verdensomspændende advarsel til ellefte-times-arbejderne om at flygte fra Babylon.

Når søster White fremfører advarslen om at flygte, henvender hun sig til spørgsmålet om søndagsloven, som overvælder hele verden. Denne bevægelse begynder med søndagsloven i De Forenede Stater. Hun fastslår, at søndagsloven i De Forenede Stater er advarslen om den kommende forfølgelse.

„Ved det dekret, som håndhæver pavemagtens institution i overtrædelse af Guds lov, vil vor nation fuldstændigt løsrive sig fra retfærdigheden. Når protestantismen skal række sin hånd over kløften for at gribe den romerske magts hånd, når den skal række hen over afgrunden for at slutte hånd med spiritualismen, når vort land under indflydelsen af denne trefoldige sammenslutning skal forkaste ethvert princip i sin forfatning som en protestantisk og republikansk regering og skal træffe foranstaltninger til udbredelsen af pavelige løgne og

vildfarelser, da kan vi vide, at tiden er kommet for Satans forunderlige virksomhed, og at enden er nær.“

„Ligesom de romerske hæres fremrykning var et tegn for disciplene på Jerusalems forestående ødelæggelse, således kan dette frafald være et tegn for os på, at grænsen for Guds langmodighed er nået, at vor nations misgernings mål er fuldt, og at barmhjertighedens engel er ved at tage sin flugt, aldrig mere for at vende tilbage. Guds folk vil da blive kastet ud i de scener af lidelse og nød, som profeterne har beskrevet som Jakobs trængselstid. De trofaste, forfulgte råb stiger op til himlen. Og ligesom Abels blod råbte fra jorden, således er der også røster, som råber til Gud fra martyrs grave, fra havets gravkamre, fra bjergenes huler, fra klosterhvelvinger: ‘Hvor længe, Herre, du Hellige og Sanddru, vil du undlade at dømme og hævne vort blod på dem, som bor på jorden?’“ Testimonies, bind 5, 451.

Søster White identificerer søndagsloven i De Forenede Stater og betegner den som et „tegn“ på, at prøvetiden for De Forenede Stater er forbi. Men Guds folk i verdens øvrige nationer skal også stilles over for den samme prøve. Der er et tidsrum fra søndagsloven i De Forenede Stater, indtil Mikael rejser sig, og menneskets prøvetid afsluttes. Når den afsluttes, „tager barmhjertighedens engel sin flugt.“